

(א) [לעיל מד: ועי'ג],
 (ב) מסות יד, כריתות ב:;
 (ג) ויקרא כו, ד (דברים
 כה); (ד) ויקרא יח, ט; (ה) ס"א
 לוי,

תורה אור השלם

1. ערות אשת אחיך לא תגלה ערות אחיך הוא: ויקרא יח טו
2. ואיש אשר יקח את אשת אחיו גדה הוא ערות אחיו גלה עיריכם יהיה: ויקרא כ כא
3. ואל אשה תגדת טמאיה לא תקרב לגלות ערוותה: ויקרא יח טז
4. ואיש אשר ישב את דברו ערות דרו גלה חטאים ישאו עיריכם יקרה יח כ
5. ואיש בי ישב את אשה שקבת זרע ותוא שפקה תגרפה לאיש והפרה לא נפרתה או חפשה לא נתן לה בקרת תורה לא ימתו בי לא חפשה: ויקרא יח כז
6. ואיש אשר יקח את אחרת בת אביו או בת אמו ויקרא את ערוותה יהיה תראה את ערוותו חסד הוא ונפרתו לעיני בני עמם ערות אחתו גלה עגרו ישאו: ויקרא יח כח

גליון הש"ם

רש"י ד"ה לבית נובח
 וכו' ולא הו"ל לעונשו
 ברת אב"ב הוהיר עליה:
 עין מסות דף י"ג ע"ב:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לשתוק וכו' בשאר חייבי לאוין נמי לא מייחב בהעראה אלא בגמר ציטא: (ב) תוס' ד"ה דיש וכו' לאחר מיתת אשתו דממעט לה ר"ע: (ג) ד"ה כדכח קן תיך להמתיל דודתו דכח רחמנא גבי עיריכם למה לי אפי' למאן דמפרש כ"ל:

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

נה.

**עין משפט
 נר מצוה**

אלמא אחות אשה בין מן האב בין מן האם. דהא שלישיית אחותה של שניה מאמה היא וטעמא דשניה לאו אשתו היא משום הכי מותר בשלישית הא אם הוה קידושי שניה קידושין הוה אסור בשלישית: אחות אשה קרובי עגמו חשיב לה שממנת עגמו נאסרה עליו ולא

מחמת אציו ולאפוקי דודתו דקרובת אציו היא: ה"ג הכא ס"ל ערוס אחיך היא: **בתי עגלה.** אם גירשה: **מדרב הונא.** דכתיב^א אשת אחיו גדה היא כדלעיל (דף נד:): **ולאו הכא מכלל עשה עשה.** יבמה יבא עליה^ב אבל כרת ליכא: הכי גרסינן כפיז **קרא אחרינא ערוס אחיו גלה:** אף **אשם אח מן האם לאחר מיתת עגלה.** כלל בניי שריא. וא"ת הא ילפינן (לעיל דף פ:): אחות אחות מבני יעקב איכא למימר אחים מן האב מנהו מן האם רבות: **ערוס אחיך היא.** ומהאי קרא מרבינן אשת אח מן האם: **אחותו דכחז זה כרת למה לי.** כיון דדרשת הערלה וקרפי ימירי דכולהו כרת לחמותו מאי מדרוש ציה הא כבר נכתב בכל העריות ונכתבו הנפשות העושות^ג: **חייב על כל אשה ואשה.** וא"ל כחז אלל חד כרת אכולהו הוה אמנינא היכא דעדיניהו לכולהו בהעלם אחד לא מתייב אלל חדא השתא הוה דבר שהיה בכלל ואל מן הכלל ללמד על הכלל כולו דמה אחותו מיוחדת שהיא ערוה ומייבין עליה בפני עגמה אף כל שהיא ערוה אחת. וא"ל לא כחז אלל עגמה: **לפרס ניטנס ולא למלקוט.** דאי התרו צו למלקוט אינו לוקה דלאו שנית לאהרת כרת הוה לפיכך אין לוקין עליו^ד דלא הוה ליה לעונשו כרת אפי"כ הוהיר עליה הלכך אזהרה לאו למלקוט ניטנס: **מואל אשה.** לחלק על כל אשה ואשה שזפרשה זו דהוה ליה למכתב ולגדה לא תקרבי: **עיריכם.** היינו גמי כרת שזרעו נכרת: **עיריכם יהיו.** לשעת מיתתן משמע סופן לצא לדי עירי דאם יש לו בניי קוברין: **עיריכם כן משמע דאם הן עכשיו עיריכם כן ימותו ואפי' יולדו להם לאחר מעשה:**

מאשת אח ילפינן. ואפילו למאי דפרישית לעיל דאחות אשה לא חשיב חומרא מה שצדו לרבות מ"מ ליכא למיפוך מה לאשת אח שכן צדו לרבות דהכא לא יליף אלל דשייך אחות מן האם באחות אשה כמו באשת אח: **ד"יש** זה בניי דאחר מיתת בעלה. מימה הכא מלריבין קרא לאסור לאחר מיתת וכן צפ"ד מיתות (פסדרין נג. נד). גבי אשת חז וכלתו ופ"ק דקדושין (דף יג: ושם) קבצעי אשת איש מנלן דשריא אחר מיתת בעלה וי"ל דככל הני כריך קרא לאסור ללא ילף מאשת איש דשריא לאחר מיתת כליף התם וקשה דבהאשה רבה (לקמן דף נז: ושם) קאמר גבי חמותו לאחר^ה מיתת דממעט לה רבי עקיבא מדכתיב ישרפו אותו ואשתו ואת שמהן כלומר ששמהן קיימות נהי דמעטיה קרא משפחה מאיסורא מי מעטיה משמע דאי לא קרא היתה זפרשה וי"ל דככולהו כריך קרא לאסור ולהתיר ללא ילפו מהדדי: **בהוייתה תא.** ומלל מקוס אלטרין לעיל (דף פ:): למילף אחות^ו מבני יעקב ללא נימא דבעינן למיחד בצבאל וצחימא משום דכתיב יחדו: (י) **דכתב רחמנא** גבי דודתו כ"ה א"י. אפילו למאי דמפרש^ז (כג) דאין עירי בכל חייבי כריתות אלל היכא דמפרש קרא דהיא אחי שפיר דפרישית זריש מכילתין (דף צג. ד"ה אשת):

ל"שתוק קרא משפחה הרופה. וא"ת השתא דחייבי לאוין בהעראה אס כן לשתוק קרא בחייבי כריתות ומיך ה"ר משה כהן דאי לאו קרא בחייבי כריתות הוה אמנינא מגדלי רחמנא בשפחה מכלל דחייבי כריתות בהעראה אכל חייבי לאוין בגמר ציהא דילפינן משפחה חרופה אלל השתא דכתיב הערלה בחייבי כריתות א"י כל חייבי לאוין בגמר ציהא א"כ לישמוק קרא משפחה חרופה א: אחיה

לעלמא ושריא ליבם יש לה בניי שריא לעלמא ושריא ליבם אי נמי אין לה בניי מצוה יש לה בניי רשות אי נמי אין לה בניי אין יש לה בניי לא^א ולא הבא מכלל עשה עשה כתב קרא אחרינא^ב ערות אחיו גלה ואימא אשת אח מן האם כאשת אח מן האב מה אשת אח מן האב לאחר מיתת בעלה שריא אף אשת אח מן האם לאחר מיתת בעלה שריא אמר קרא^ג יהיא: **בהוייתה תהא אחותו דכתב בה כרת למה לי לכדרכי יוחנן דאמר ר' יוחנן שאם^ד עשאן כולם בהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת ולרבי יצחק דאמר כל חייבי כריתות בכלל היו ולמה יצתה כרת באחותו לדוננו בכרת ולא אשה ואשה דודתו דכתב בה רחמנא עיריכם יהיו ל"ל לכדרכה דרבה רמי כתיב^ה עיריכם יהיו וכתב^ו עיריכם ימותו הא כיצד יש לו בניי קוברין אין לו בניי הולך עירי ואיצטרך למכתב עיריכם יהיו ואיצטרך למכתב עיריכם ימותו דאי כתב רחמנא עיריכם יהיו ה"א עד חטאיה אבל מחטאיה ואילך לא כתב רחמנא עיריכם ימותו ואי כתב רחמנא עיריכם ימותו ה"א מחטאיה ואילך אבל מעיקרא לא צריכא: ^ז העראה דחייבי לאוין מגדלי רחמנא^ח שכבת זרע גבי שפחה חרופה מכלל דחייבי לאוין בהעראה אדרבה מדגלי רחמנא העראה בחייבי כריתות מכלל דחייבי לאוין בגמר ביאה אמר רב אשי אם כן לשתוק קרא משפחה חרופה העראה דחייבי לאוין דכהונה מגדלי אתיא^ט קיחה^י קיחה^{יא} דחייבי עשה מגדלי**

אתיא עברי שמונת צה [כריתות יא]. כדכתיב (שמות כה) אם לדוני יתן לו אשה: **לשמוק קרא.** ללא לגלי שכבת זרע בשפחה חרופה ואנא אמנינא^כ כשאר חייבי לאוין בגמר ציהא: **דכהונא מגדלי.** דמשפחה לא גמרינן אלל לאו השוה בכל דומיא דשפחה חרופה: **קיתה קיתה.** כתיב גבי חייבי כריתות (ויקרא ט) איש אשר יקח את אחותו וכתיב בחייבי לאוין דכהונה לא יקחו (שם כה): **דחייבי עשה.** כגון מלרי ואדומי עד דור שלישי מנלן דאסירא הערלה ידיהו צישראל וקאי צעשה דכתיב דור שלישי יבא (דברים כג) ולא שני ולא הבא מכלל עשה עשה: ציהא

כא א מיי פ"ב מהל' אסורי ציהא הל' ט סגמ לאוין קח טושיע אה"ע סימן טו ספי"ו: **כב** ב שם ספי"ב כ: **כג** ג מיי פ"א מהלכות יבום ה"ה טושי"ע שם סי' קנז ספי"ב: **כד** ד ד ו מיי פ"א מהלכות אסורי ציהא הלכה י:

תוספות ישנים

ובמשימת: מודלי רחמנא שכבת זרע בשפחה חרופה מכלל דחייבי לאוין בהעראה. וא"ת הדרבה נימא דליף מינה דמה שפחה חרופה בגמר ציהא אף חייבי לאוין וכו' וא"ל א"כ לשתוק קרא משפחה חרופה דהא עדין לא מסקינן דעתין הן קושוא עד לקמן. וי"ל דהא מסקינן דעתיה שפיר דאם חייב דחייבי לאוין לא הוה מסקינן דעתיה לומר ימותו קרא משפחה חרופה כיון דלא דעינן ליה רק מדיוקא מגדלי רחמנא בחייבי כריתות מכלל דחייבי לאוין בגמר ציהא. ע"י"ל דאין להקשות הכא ילף מינה דהא דהא מנייה בעי' למילף דהי שפוחה מגדלי רחמנא בשפחה חרופה ש"ז גבי חייב האשם מכלל דחייב הלאו הוה קודם גמר ציהא וא"כ חייבי לאוין הוה בהעראה: (א) ולי"ב זה קשה א"ת שפוחה דשמעין מש"ז דכתיב גבי אשם דחייב הלאו הוה משעת הערלה וא"כ אפילו אז לא כתיב הערלה בחייבי כריתות דעתיק דחייבי לאוין בשפחה חרופה לתרן כמיוון אחר שמתמי:

מוסף רש"י

שאם עשאן כולם בהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת. לפי שכלל כל העריות בכרת אחת, היינו אומר אם עשאן כולם בהעלם אחד אינו חייב אלל אחת, לכן יצאה כרת באחותו לחלק, דהוה דבר שהיה בכלל ואל מן הכלל ללמד על עגמו שמתחייב עליה לעגמה אם עשהה עם חרופתיה, ולא ללמד על עגמו יא אלל ללמד על הכלל כולו יא, מה אלוהו מיוחדת שהיא ערוה וחייבי עליה בפני עגמה, אף כל שהיא ערוה מייבין עליה בפני עגמה (מכות טז). לדוננו בכרת ולא במלקות, והיה מלמד על הכלל כולו, דלת ליה חייבי כריתות שלקו נפטרו מדי כריתתן בפסק ואלו הן הלוקין (כריתות ב). מואל אשה. הוה ליה למכתב ולגדה לא מקרי (שם).